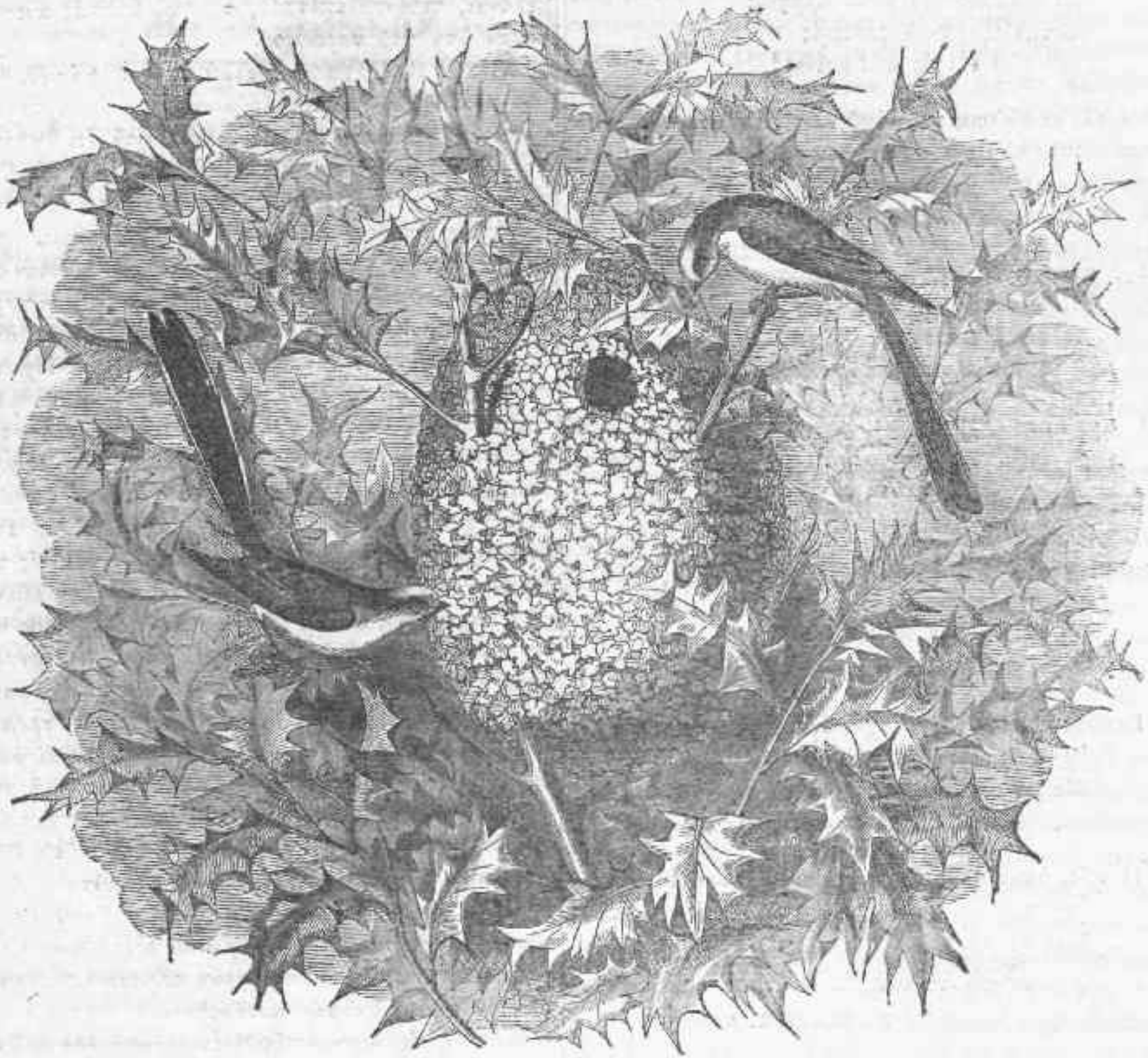

Bararia.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ο ΜΑΪΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΜΟΥ.

— 000 —

Τὸ ἐφεξῆς ἡμέραν εἶχε σταλῇ ἡμῖν ἵνα δημοσιευθῇ τὴν
πρώτην τοῦ παρελθόντος Μαΐου. Κατὰ λήθην ὅμως ἔμεινε μέχρι
τῆς σήμερον.

Τὸν Μάη κ' ἐφέτο χαιρετοῦν μ' εὐφρόσυνα τραγούδια.
Χώνει τριαντάφυλλα ἢ αὐγὴ,
Καὶ μ' ὠραιότερα ἢ γῆ
Στολίζεται λουλούδια.

Τὸν ἱσκιο τοῦ σὺν τάπητα τὸ κάθε δένδρῳ στρώνει.
Σκορπάει ἢ αὐρὰ εὐωδιαίς,
Καὶ μεθυμένο πάλι δῖες
Γλυκολαλεῖ τ' ἀηδόνι.

Τοὺς νειοὺς ἀπὸ τὴν φυλακὴν ἔς τοὺς κάμπους ἀγναν-
Ποῦ κόφτουν ἄνθη δροσερά, [τερίω.

Καὶ τῆς καρδίᾳς τοὺς τὴν χαρὰ
Ὁ ἄμοιρος ζηλεύω.

Ἄσιν! δὲν ἐστὼλίζα κ' ἐγὼ τὸ στῆθος μὲ λουλούδια.
Καὶ εἰς τοῦ Μάη τὴν ἐορτὴν
Κάθε χρονὴ καθὼς αὐτοὶ
Δὲν ἐψάλλα τραγούδια;

Κ' ἐγὼ τῆς Ἀνοιξὸς πουλί, κ' ἐγὼ πουλί τῆς ἄλλοι,
Δὲν χαιρετοῦσα τὴν αὐγὴν;
Καὶ κάθε φύλλο καὶ πεγή
Δὲν μ' ἄκουε νὰ ψάλλω;

Καὶ σήμερον... ταλαίπωρος! σὲ φυλακὴν κλεισμένος,
Ἐνθὺ τὸ πᾶν γλυκογελά,
Ἐγὼ ὅς τοῦ κόσμου τὰ καλὰ
Εἶμ' ἐρπνος καὶ ξένος!

Τὰ χεῖλη μου... ἀλλοίμονον! καὶ ποιοῦ ὅταν γλω-
Φυλακισμένου δυστυχῇ [μαίссουν,
Τὰ χεῖλη πλέον κ' ἡ ψυχὴ
Μποροῦνε νὰ γελάссουν;

Τὰ γέλοια καὶ τραγούδια μου ἐρέτο εἶναι θρήνος,
Κι' ἄκαπος γέρνει κι' ὀρφανός
Ἐπὶ τὴν ἐξοχὴν ὁ φετεινός
Ὁ ἰδικός μου κρίνος!

Τὰ κάλλη ἄλλους τῆς αὐγῆς μαγεύουν καὶ τ' ἀστέρινα.
Γι' ἄλλαις καρδίαις φεγγεβολοῦν,
Καὶ τ' ἀνθὴ ποῦ μοσκοβολοῦν,
Βλαστάνουν γι' ἄλλα χέρια!

Γιὰ μένα εἶνε Ἄνοιξις καὶ σύντροφος τὸ βράδυ,
Ἡ φυλακὴ μου ἡ σκοτεινὴ,
Κ' ἓνα κοράκι ποῦ θρηνεῖ
Μαζὶ μου ἔς τὸ σκοτάδι!

Γιὰ μέ... πλὴν ποῖα κρυφὴ φωνὴ αἰφνίδια μὲ στο-
Κ' ἐνῶ τὸ χέρι μου ζητᾷ [μῶνει,
Νὰ γράψῃ ἀκόμη ἔς τὸ χαρτί
Ἀκίνητο παγώνει!

Ἡ θύρα τρύζει καὶ ἑλαφρὸ ἀκούεται ποδᾶρι,
Καὶ λάμψι χύνεται χρυσῇ!
Ὡ θάνατε! ἂν ἦσαι σὺ,
Σοῦ τὸ γνωρίζω χάρι!..

Ἐκεῖνος εἶναι... δυστυχὴς ἐγώ! εἰς τὸ πλευρό μου
Ἡ Μοῖρα ἀρνήθηκε κἀνεῖς
Νὰ μὴ ἐρεθῇ καὶ συγγενὴς
Ἐπὶ τὸν μαῦρο θάνατό μου!..

Ὡ σέϊς, ὅπου τοὺς στίχους μου θὰ ἐρῆτε! νὰ μοῦ
Ἀνθὴ στὸν τάφον μου ζητῶ, [βάλτε
Καὶ τὸ τραγούδι μου αὐτὸ
Ἐπὶ τὸ χῶμά μου νὰ ψάλτε!..

ΣΟΦΟΚΛΗΣ Κ. ΚΑΡΥΑΝΣ.

ΠΑΝΔΩΡΑ

—*—

ΜΗΧΑΝΙΚΟΝ ΣΑΡΩΦΟΝ. Ἰατροὶ τῆς Γάλλου,
ὁ Κ. Κολόμβης, ἐφευρε τὴν μηχανὴν ταύτην, δι' ἣς
σαρώνονται αἱ ὁδοὶ μετὰ ταχύτητος καὶ οἰκονομίας,
διότι μία μόνη ἐργάζεται ὅσον δέκα σαρωταί. Ἰδοὺ
δὲ ὅποια εἶναι.

Ἡ κατασκευὴ τῆς εἶναι κυλινδρικοῦ, ἔχουσα
πολλὰς ψήλας ἐκ λεπτοῦ καλὰμου ἀμερικανικοῦ,
καὶ μῆκος 18 ἢ 20 ἐκτομμέτρων. Τεθειμένος
ὢν ὑπὸ τὸν ἄξονα μικρᾷ ἀμάξῃ, κινεῖται ὑπὸ
τοῦ τροχοῦ, συνεργούντων δὲ ἄλλων ὀδοντωτῶν.
αἱ δὲ ἀκαθαρσίαι, συναθροίζονται ὑπὸ τοῦ σαρ-
ωφοῦ ὡθόνται πρὸς πτύον πλατὺ καὶ συσσωρεύον-
ται εἰς θέσιν ἰδιαιτέραν. Τοιοῦτοτρόπως τὸ μηχαν-
ικὸν σάρωφον ἐνεργεῖ διττῶς, δηλαδὴ καὶ σαρώνει
καὶ συναθροίζει. Ἡ ἐργασία δὲ αὕτη γίνεταί μετὰ

τοσαύτης ἀκριβείας, ὥστε καὶ μικρὰ κομμάτια καὶ
βελόναι, τεθέντα ἐπὶ τῆς εἰς κοιλώματα, ἀνεστύ-
θησαν ὑπὸ τοῦ σαρωφοῦ.

ΝΗΣΟΙ ΠΑΕΟΥΣΑΙ. Πολλὰ πολλάκις ἐμυθεύθη-
σκον περὶ νήσων κυματοδρόμων, μεθ' ὧν κατετάσ-
σεται καὶ ἡ Δῆλος. Εἶναι ὁμοῦ βέβαιον ὅτι ὑπῆρξαν
καὶ δύνανται καὶ τοῦ λοιποῦ νὰ ὑπάρξωσι τοιαῦται
εἰς λίμνας, εἰς ποταμούς, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς μέρη
θαλάσσης ἀπὸ νηεω. Ἰδοὺ δὲ πῶς. Πολλάκις, μετὰ
ὁμίον ῥαγδαῖον καὶ συνεχῆ, ῥεῦμα καταράσσον καὶ
βίαιον, ἀνασπῶν ὁλόκληρα τεμάχια γῆς, συμπρα-
σίνει αὐτά· καὶ ἂν τὰ τεμάχια ταῦτα φέρωσι δέν-
δρα καὶ συνέχωνται ὑπὸ ῥιζῶν πυκνῶν καὶ ἰσχυρῶν
δὲν διαλύονται, ἀλλ' ἀκολουθοῦντα τῷ ῥεῦμα ρθά-
νωσιν εἰς τὴν λίμνην, τὸν ποταμὸν ἢ τὴν θάλασσαν,
καὶ, ἂν δὲν ῥιφθῶσιν εἰς τὴν ξηράν, μένουσι κυμαι-
νόμενα. Ταῦτα λοιπὸν εἶναι τὰ πλέοντα νησίδια,
ἅτινα ὁμοῦ, εἰ καὶ ἐνίοτε διαρκέουσι πολλὰ ἔτη,
διαλύονται ἐπὶ τέλους ἢ προσκολλῶνται εἰς τὴν
ξηράν. Τοιαῦται νῆσοι εὐρίσκονται εἰς τὴν λίμνην
τῶν Ἰωαννίνων, εἰς τὰ στενά τῆς Ἀδριατικῆς καὶ
εἰς τὸν Μισησισίπην. Τὴν παρελθούσαν ἐκατονταε-
τηρίδα εὐρίσκετο μία τοιαύτη καὶ εἰς τὴν κατὰ
τὰς γαλλικὰς Ἀλπεὶς λίμνην Μοντέγερ, τρέμον
χῶμα καλουμένη. Πλίνιος ὁ νεώτερος ὁμιλεῖ μετὰ
θαυμασμοῦ ἐν τινὶ πρὸς τὸν Γάλλον ἐπιστολῇ περὶ
πολυαριθμῶν νήσων κινητῶν πλεουσῶν εἰς τὴν κατὰ
τὴν ἐν Ἰταλίᾳ λίμνην Βαδερνήν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Πλί-
νιος, πρὶν ἢ ἐπισκερθεῖν τὴν λίμνην ταύτην, οὐδὲν
ἐγνώριζε περὶ τῶν νήσων, προσθέτει τὴν ὀρθὴν ταύ-
την παρατήρησιν ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐξετάζουσι μετὰ
πλείονος περιπαθείας τὰ μακρὰν κείμενα περίεργα ἢ
τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

Καὶ εἰς τὴν λίμνην τῆς Μεξικῆς ὑπῆρχον ἄλλοτε
τοιαῦται νῆσοι ἀλλὰ τεχνηταί, διότι ἦσαν σχεδὶν
ἐρ' ὧν εἶχε ῥιφθῇ χῶμα πολὺ τὸ ὅποιον ἐκαλλιεργ-
γέθη, καὶ ἐφυτεύθησαν δένδρα καὶ φυτὰ. Οἱ κηπου-
ροὶ ἐπλησίαζον μετὰ τῶν κήπων αὐτῶν εἰς τὴν ξη-
ράν καθ' ὥρας προσδιωρισμένας, καὶ ἐπώλουν ὀπώ-
ρας, ἀνθὴ καὶ λάχανα· ὥστε οἱ καταναλωταὶ ἡγήρα-
ζον ἐντὸς αὐτῶν τῶν κήπων πᾶν οὐ τινοὺς εἶχον
χρεῖαν. Αἱ πλεύουσαι νῆσοι ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τοὺς
Ἀσιανούς νὰ γράψωσι πολλοὺς μύθους. Ὁ συγγρα-
φεὺς τοῦ Γιούλιβερ (ὁ ἄγγλος Swift) ἐπενόησε καὶ
πατέσκει νῆσον, προσεγγίσας οὕτω, εἰ καὶ ἀκουσίως,
τὴν ἀλήθειαν, διότι τί ἄλλο εἶναι ἡ σφαῖρα ἐν ἣ
κατοικοῦμεν ἢ νῆσος πλανωμένη εἰς τοὺς ἀέρας; Καὶ
εἶναι μὲν βέβαιον ὅτι οἱ κάτοικοι αὐτῆς δὲν δύναν-
ται νὰ διευθύνωσιν αὐτὴν κατὰ θέλησιν, ὥπως ἔ-
πραξαν ὁ Γιούλιβερ· ἀλλὰ τίς οἶδε τὰ μέλλοντα;
πιθανὸν νὰ κατορθωθῇ καὶ τοῦτο διὰ τινος νέας
ἀνακλύψεως τῆς δυνάμεως τοῦ ἡλεκτρισμοῦ. Ἀ-
νάγκη μόνον νὰ προσέξωμεν καλῶς μὴ, ἐπαίρομενοι
ὑπὲρ τὸ δέον, ὡς ὁ Φάεθων, προσκρούσωμεν εἰς τὸν
ἥλιον, ἢ κονδυλοῦντες ὡς οἰνοπρεῖς, πέσωμεν ἐπὶ
τινος ἀστέρος, καὶ τότε τὰ ἔσχατα ἔσονται χεῖρα
τῶν πρώτων.